

den bestemmelse, at fødende kvinder, der betaler for sig på fødselsstiftelsen, har ret til at holde sit navn skjult. Særlig vægt lagdes der på, at moderens navn burde opføres på døbesedlen som barnets efternavn. Der blev sagt, *at kunde man ikke give barnet en fader, burde man i det mindste give det en moder.*

Men hvorfor kan man ikke give barnet en fader? Fordi lovgiverne ikke vil, *ti lovgiverne er mænd!* De vil ikke tage en bestemmelse, der er så ubehagelig for deres eget kön.

Men kvinderne! Dem kan man jo give hvad love om, man vil, ti de har intet at sige selv og kan ingen indvendinger gøre!

Dette har sikkert ikke været de mænds mening, som tog ordet hin aften, men de har heller ikke betænkt den store uretfærdighed, en bestemmelse vilde være, som *tvang* kvinden til at anerkende sit barn, når en lignende om manden ikke kom *samtidig*.

Spørgsmålet er ikke, om det er rigtigt at give kvinderne lov til at skjule sig for sine børn — ti at dette er i bund og grund galt, kan vist alle blive enige om — men spørgsmålet er, om der skal søges indsat en bestemmelse, som gør dette umuligt, i det foreliggende lovforslag, *hvor vi med sikkerhed véd, at der ingen bestemmelse kommer om, at faderen skal give barnet sit navn!*

Det forekommer mig, at man med blandede følelser måtte se på de mænd, der benyttede sin magt som lovgivere til at give en lov, der gjorde det umuligt for kvinderne, på hvem skammen ved at have et uægte barn falder med knusende vægt, at unddrage sit barn sit navn, mens de for mændenes vedkommende, for hvem skammen anses for langt mindre, undlod at træffe en lignende bestemmelse.

I det hele byder retfærdighed ubetinget, at loven altid lader den samme af forældrene give barnet navn og ikke, som nu, *lader faderen give det sit navn, når der er ære ved det, og moderen, når der er skam ved det.* Ti skal kvinden i ægteskabet bringe det offer at opgive at forplante sin egen slægt, er der ingen mening i, at hun tillige uden for ægteskabet skal påtage sig skammen ved det uægte barn. Enten — eller: enten både ære og skam eller også hverken ære eller skam!

Men det er måske aldrig faldet manden ind, at kvinden bringer et offer ved i ægteskabet kun at kunne forplante *hans* slægt og aldrig sin egen? Han har taget det som noget selvfølgeligt, at kvinden måtte resignere, at hun gjorde det med